

kræften i Personens Virksomhed, me tillige, da der er flige Bestyrelser i Landet, som paa dette Omraade have viist Uvilje til Eftergivelse, paalægges under visse givne Forhold, — hvoraf den, at vedkommende Person i et Tidsrum af 2 Aar har ernæret sig og sine uden at modtage Fattigunderstøttelse, maa anses for den vigtigste —, at eftergive fornævnte Understøttelse, naar Andragende desangaaende indgives af vedkommende Person til Kommunalbestyrelsen.

I Analogi med denne Tidsgrænse finder det samme Flertal at burde foreslaa § 41 forandret i Henhold til Ændringen Nr. 34.

Mindretallet (Aberg, Brockenhuus-Schack, Holch og D. Scavenius) skal overfor Bemærkningen i den fælles Betænkning om, at det er af største Betydning, at den fattige bevarer sin Selvstændighedsfølelse, fremhæve, at man fra dette Synspunkt ikke maa overse, at der i Fattigloven maa stilles saadant Krav til hans Selvwirkomhed, at man ikke svækker Interessesen for ved egen Hjælp at opretholde Selvstændigheden. Dette Mindretal deler vel den Betragtning, at en Person, som viser sig i Stand til at ernære sig og sine uden det offentlige Hjælp, bør kunne generhverve sine Rettigheder, saaledes at han efter en rimelig Tids Forløb faar et Retstrav paa Eftergivelse af den tidligere ydede Hjælp; men samtidigt med Indførelsen af en saadan Lovregel formene Medlemmerne Aberg, Holch og D. Scavenius, at det er af stor Betydning, at den vilkaarlige Eftergivelsesret, der udøves paa en saa højt ulige Maade, bortfalder, og dette Mindretal har derfor stillet Ændringsforslaget Nr. 26.

Brockenhuus-Schack er af den Mening, at Sogneraadene og Byraadene altid have haft Besøjselse til at eftergive modtagne Fattighjælp, uden at Samtykke fra overordnede Myndigheder har været nødvendig. Der eksisterer ikke nogen positiv Lovbestemmelse, der forbyder slikt, og der er hidtil ikke fra højere Autoriteters Side lagt Hindringer i Vejen for Udøvelsen af denne

Ret. Til Gunst for Tilstedeværelsen af en saadan Ret kan ansøres Forordning af 30te April 1824 § 3 Nr. 10, hvori det udtales, at Sognekommisionerne (o: nu Sogneraadene) ere berettigede til at give Samtykke til en i vedkommende Kommune forsjørgelsesberettiget Mandspersons Ægteffab, uagtet han har nydt urefunderet Fattigunderstøttelse. Det kan derefter ikke tilraades, at i en ny Fattiglov de kommunale Autoriteters hidtil værende Besøjselse til at eftergive modtagne Fattigunderstøttelse indskrænkes saaledes, at Eftergivelsen kun kan finde Sted efter 5 Aars Forløb, og Ændringsforslag Nr. 26 kan derfor ikke tiltrædes. Heller ikke kan Brockenhuus-Schack slutte sig til Ændringsforslag Nr. 24, fordi de kommunale Autoriteters Forpligtelse til Eftergivelse af Fattigunderstøttelse formentlig ikke bør finde Sted, førend der habes nogenlunde Garanti for, at den, der tidligere er understøttet, i Fremtiden kan ernære sig selv, og en saadan Garanti kan ikke habes, naar der kun er forløbet 2 Aar, siden han sidst modtog Understøttelse. Et Tidsrum af 5 Aar vilde findes passende.

Et Mindretal (P. Holm og Henning Jensen) slutter sig til foranstaaende af Flertallet fremsatte Betragtninger, men mener dog med Hensyn til Tidsfristen for Fattighjælps Eftergivelse, at naar en Person i et Tidsrum af et Aar har ernæret sig og sine uden at modtage Fattigunderstøttelse, da bør dette give ham tilstrækkelig Berettigelse til at faa den tidligere modtagne Understøttelse eftergivet. Mindretallet støtter sig navnlig til Oplysninger, der ere indhentede fra Udlandet, særlig fra Tydsland, og hvoraf det fremgaar, at det nævnte Tidsrum der er tilstrækkeligt til at betinge Ophøvelsen af Fattighjælpsens Virkninger. I Henhold her til stiller Mindretallet Underændringsforslaget Nr. 25, samt i Analogi hermed Underændringsforslaget Nr. 35 til Flertallets Ændringsforslag Nr. 34 til § 41.

Et Mindretal (P. Holm og Henning Jensen, til Dels i Forbindelse med Bertelsen